

Hedmarks pop-ambassadører med

Det var en gang for 16 år siden at en seks år gammel Løten-guttung tatt sin mor til å lære seg til å spille gitar. Det ble ikke mer enn tre grep i første omgang, men ganske snart snappet guttungen opp noen akkorder her og noen akkorder der og om ikke lenge spilte han om kapp med moren. Hun holdt seg til Frelsesarmemelodier, mens gutten forsøkte å kopiere sine to store favoritter – Bill Haley og Elvis Presley. Det var i begynnelsen til rockens storhetstid og også i Løten herjet farsotten fra Amerika. Hvis man vil være stor på det, kan man si at mens Bill Haley og Elvis i dag er i ferd med å forsvinne inn blant glemselens slør, så er gutten fra Løten i disse tider i ferd med å skaffe seg suksess og gjøre seg berømt. Og det er jo litt av en utvikling.

Løten-gutten, som for øvrig er døpt og bærer navnet Ivar Grønsveen, fortsatte å klimpre på gitaren, og i ensomme stunder skar han også i og sang. 11 år gammel gikk han ut av sitt lønnskammer med stemmen og stilte opp som vokalist i Kjeveruds kvartett som sommeren 1957 hadde fast engasjement på Tangenodden. Hver lørdagskveld sommeren igjennom hørtes Ivar Grønsveens stemme på danserplassen nede ved Mjøsa – oyesynlig uten å gjøre noe uutslettelig inntrykk på det dansende publikum. I hvert fall var Ivar fortsatt ganske anonym på pophimmelen da hosten kom og dansefestene måtte innstilles.

Ivar ble så konfirmert og var etterpå ikke sen om å stille opp i popbandet The

Silver Strings. Solv ble det nok likevel ikke av det, for ganske snart gikk han over til noe som kalte seg The Barrachs. Han var videre innom The Hurricane og The Shunters, alt sammen lokale popband, og havnet så som 17-åring i The Tainix – og der er han senere blitt.

The Tainix var den gang, sensommeren 1963, et halvt år gammelt. Det var de tre Løten-guttene Knut Pedersen, Arne Vidar Bråthen og Per Hexeberg som hadde gått sammen og dannet popbandet og spilte i Shadow-stil. Guttene gjorde det slett ikke verst og det ble nødvendig å utvide besetningen med en sologitarist. Så ble den fjerde Løten-gutten med, nemlig Ole Odegård. Han likte bare sologitaren sånn passelig og ville heller konsentrere seg om orgelet. Derfor ble det nødvendig å se seg om etter en ny sologitarist – og valget falt på den femte Løten-gutten, Ivar Grønsveen. Dermed hadde The Tainix skaffet seg både sologitarist, vokalist – og leder.

Det var nå ikke så mye igjen av det opprinnelige The Tainix, og de fem Løten-guttene begynte å se seg om etter et nytt navn. På den tiden herjet Sven Ingvars som verst, men likevel var det ikke noen norsk popgruppe som hadde forsøkt et lignende navn. Ivar Grønsveen og Co. var dessuten blitt trette av de evindelige engelske navnene. De ville forsøke noe heilnorsk – og valgte det heil-løteniske Ole Ivars.

Etter et halvt år trakk Arne Vidar Bråthen seg ut, og Ole Ivars måtte nå ut

av Løten for å finne en erstatning. De beveget seg til Vallset der Willy Foss gikk rundt og spilte klarinett i Vallset Jente- og Guttemusikkorps og Vallset Musikkforening. Willy hadde tidligere spilt sammen med Ivar i The Shunters, og han slo nå lag med Ole Ivars. Det gikk så tre år – fram til nyttår 1968, da sa en av „grunnleggerne” Per Hexeberg takk for seg. Ole Ivars lette med lyd (hadde vi nær sagt) og lykte etter en ny batterist for man fant 19 år gamle Henning Vesteng oppe i Moelv. Han hadde gått rundt med guttemusikken i Moelv og slått på trommer, og både stikkebruk og slagstyrke var vel innovd.

Dermed er vi kommet fram til dagens fem Ole Ivars-gutter, Ivar Grønsveen, Ole Odegård, Knut Pedersen, Willy Foss og Henning Vesteng – unge menn som for fire-fem år siden var ukjente unggutter som kjempet for å skaffe seg spillejobber – og som i dag kan velge og vrake i fristende spilletilbud fra lang og strand rundt, og som ikke kan vise seg i samlet tropp i Torvgaten uten å bli stoppet av ivrige beundrere og først og fremst beundrerinner.

Slik kan altså tidene skifte, fra debuten på danselokalet Kroken like ved Rena for ganske nøyaktig fem år siden der Ole Ivars spilte famlende for en

håndfull danseglad Amot-ungdom, til hostens Solvplater og et platesalg som samlet stadig gjør avstanden til 100.000 eksemplarer mindre og mindre. Ole Ivars har i løpet av to år gitt ut ni singleplater og to LP-plater, og deres „Line” og „Regnets rytme” passerte i høst begge to et opplag på 25.000. I dag henger det saledes to Solvplater på veggen i Ivar Grønsveens leilighet i Gerhard Munthes gate i Hamar. En leilighet som dessuten rommer en elegant salong i hvitt skinn, original-malerier på veggene som roper sikker farvesans, stereoanlegg til noen tusen kroner samt noen hundre LP-plater. Og det må nå sies å være noe ganske annet enn for 16 år siden.

Over til side 29

Ivar Grønsveen, sologitarist og populær leder.

